

Arrest

**nr. 151 004 van 19 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2015 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk hun vrees vervolgd te worden omwille van verzoekers werk voor de voormalige burgemeester van Makhatchkala.

De eerste asielaanvraag van verzoekers werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd gelet op de vage verklaringen van verzoeker en de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster.

Daarnaast werd geoordeeld dat het vermoeden bestaat dat verzoekers hun identiteits- en reisdocumenten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden. Deze beslissing en beoordeling werden op 10 oktober 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 111 725 bevestigd.

Verzoekers dienden hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn.

Verzoekers hun tweede asielaanvraag, werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Er werd geoordeeld dat de nieuwe asielmotieven die ze voor voormelde aanvraag aanhaalden, zijnde het feit dat de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten hun oorsprong vinden in verzoekers werk als edelsmid voor Said Amirov, betrekking hadden op gebeurtenissen die volledig voortvloeiden uit het asielrelaas dat ze in het kader van hun eerste asielaanvraag had uiteengezet. Daarnaast werd geoordeeld dat het hoegenaamd niet aannemelijk was dat verzoekers in het kader van hun eerste aanvraag geen enkele melding hadden gemaakt van het feit dat verzoeker sinds 1990 voor de voormalige burgemeester van Makhatchkala werkte, aangezien dit feit de aanleiding zou geweest zijn voor zijn arrestatie in 1996 en valselijke veroordeling die hierop volgden. Bij hun eerste aanvraag verklaarde verzoeker daarentegen dat zijn plannen om met een vriend een kippenkwekerij op te starten de aanleiding was om gevisieerd te worden door ordediensten, die op uw geld uit waren. Het beroep tegen deze beslissing tot niet-inoverwegingname werd op 9 februari 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 138 154 verworpen.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een dagvaarding, een oproeping, verzoekers intern paspoort, verzoekster geboorteakte en twee attesten van een psycholoog.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans

onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werden besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers aangeven in het kader van huidige asielaanvraag wel degelijk nieuwe gegevens te hebben aangebracht, merkt de Raad vooreerst op dat de commissaris-generaal niet betwist dat de betreffende documenten 'nieuw' zijn in de zin dat het hem niet eerder is ter kennis gebracht. Evenwel dienen verzoekers niet enkel nieuwe gegevens voor te leggen, doch tevens gegevens die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werd immers gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Het nieuwe artikel 51/8 luidt als volgt: "Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen." De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State omtrent het oude artikel 51/8 en de argumentatie hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker voorhouden dat de commissaris-generaal de door hen neergelegde documenten, vooral de dagvaarding, niet op correcte manier heeft bestudeerd daar er duidelijk fouten zijn gemaakt bij de vertaling van het document (zo zou verzoeker niet zijn opgeroepen voor de vrederechter, maar voor de wereldrechter), wijst de Raad er vooreerst op dat de inhoud van de desbetreffende documenten, zijnde de dagvaarding en de convocatie, in het bijzijn van verzoeker door de tolk werd vertaald. Indien verzoeker vertaalproblemen ondervond, is het zijn verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Gezien zijn verklaring hem in het Russisch werd voorgelezen had hij de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit nagelaten en maakt voor het eerst een opmerking over de vertaling in het verzoekschrift. Deze opmerking is dan ook laattijdig en bovendien ook niet voldoende gemotiveerd daar

verzoekers nalaten een voor eensluidend verklaarde vertaling bij te brengen waaruit hun bewering als zou verzoeker zijn opgeroepen voor de wereldrechter in plaats van de vrederechter, blijkt.

In de mate verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen en men niet de moeite doet om de documenten samen met hen te bespreken, stelt de Raad vast dat verzoekers in het kader van hun huidige asielaanvraag gehoord werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en ze aldaar de mogelijkheid gehad hebben om hun asielmotieven uiteen te zetten en uitleg te verschaffen over de door hen neergelegde documenten. Verzoeker kon echter geen duidelijkheid bieden over de inhoud van de door hen neergelegde dagvaarding:

“Weet u waarom men u oproept?”

Er staat een nummer van een strafrechtelijke zaak vermeld maar ik heb totaal geen vermoeden waarover het zou gaan.”

Ook in verband met de convocatie wist verzoeker amper iets te zeggen: “Weet u waarom men u oproept? Ik weet het niet, geen idee”.

De beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Dagestan betwisten en rapporten bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Dagestan niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Dagestan een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Uit zowel de informatie vervat in het administratief dossier als de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt duidelijk dat de acties in Dagestan beperkt zijn tot gerichte aanslagen, er geen “open combat” gevoerd wordt en er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 juli 2015, voeren verzoekende partijen aan dat de vertaling van het stuk die zij wensen in te dienen pas kon ingediend worden met de vraag om gehoord te worden omdat het niet altijd gemakkelijk is in een korte tijdspanne een tolk te vinden. Verzoekende partijen vervolgen dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd voorgelezen maar dat het niet correct is om te stellen dat de documenten werden vertaald en voorgelezen in hun bijzijn. Verzoekende partij stellen dat er geen controle is op de vertaling en dat de controle op de vertaling moeilijk is. Zij wijzen erop dat door een slechte vertaling vertrokken wordt vanuit een verkeerde basis, wat de bedoeling niet kan zijn. Verzoekende partijen argumenteren dat er in het Russisch geen specifiek woord bestaat voor “vrederechter” en het CGVS de fout heeft gemaakt dat men de term vrederechter, ipv wereldrechter, letterlijk neemt en zijn bevoegdheden gelijkgesteld heeft aan wat een vrederechter bij ons doet. De term in de dagvaarding is een zeer oud woord en kan niet vergeleken worden een eenzelfde instantie hier. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat zij bezwaarlijk controle hebben op de vertaling aangezien zij het Nederlands niet machtig zijn en dan ook niet konden nagaan of er al dan niet correct werd vertaald dienaangaande.

4.2. Wat betreft beëdigde vertaling gevoegd bij het verzoek tot horen, herneemt de Raad vooreerst dat dit verzoek er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

Hoe dan ook, de Raad wijst erop dat in zoverre kan worden aangenomen dat, zoals voorgehouden door verzoekende partijen en zoals blijkt uit de beëdigde vertaling gevoegd bij het verzoek tot horen, verzoeker werd opgeroepen voor de wereldrechter in plaats van de vrederechter (verzoekende partijen brengen enkel de beëdigde vertaling bij zonder het origineel document dat door de beëdigd tolk – vertaler vertaald werd) en er enig geloof kan gehecht worden aan de ongestaafde bewering dat een wereldrechter een ruime bevoegdheid heeft waardoor de zaak van verzoeker gelet op de ernst van de feiten werd toevertrouwd aan een wereldrechter te Moskou (terwijl verzoeker zijn hoofdverblijfplaats had in de deelrepubliek Dagestan), dit gegeven geen afbreuk doet aan het feit dat in de dagvaarding niet werd ingevuld met betrekking tot welke zaak verzoeker werd opgeroepen, noch aan de vaststelling dat verzoeker geen duidelijkheid kon bieden over de inhoud van de door hem neergelegde dagvaarding: *“Weet u waarom men u oproept?” “Er staat een nummer van een strafrechtelijke zaak vermeld maar ik heb totaal geen vermoeden waarover het zou gaan.”* Ook in verband met de convocatie wist verzoeker amper iets te zeggen: *“Weet u waarom men u oproept?” “Ik weet het niet, geen idee”*.

Dergelijke gebrekkige kennis in hoofde van verzoeker wijst op een desinteresse in zijn hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 111 725 van 10 oktober 2013. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in de Kaukasus makkelijk allerlei documenten kunnen gekocht worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partijen neergelegde dagvaarding en convocatie.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Rusland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS